

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 231/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kašubom, Holubyho 51, Martin, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 2 T 10/2009 a jeho rozsudkom zo 16. novembra 2011, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 8/2015 a jeho uznesením z 18. novembra 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 3/2012 a jeho uznesením z 31. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom v konaní Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) vedenom pod sp. zn. PK 2 T 10/2009 a jeho rozsudkom zo 16. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok špecializovaného súdu“), postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 8/2015 a jeho uznesením z 18. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 18. novembra 2015“) a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 3/2012 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 31. mája 2012“).

Z obsahu sťažnosti aj jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špecializovaného súdu uznaný vinným zo spáchania trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody. Výkon trestu mu bol podmiennečne odložený. Súčasne mu bol uložený aj peňažný trest a pre prípad jeho zmarenia náhradný trest odňatia slobody.

Proti rozsudku špecializovaného súdu sa sťažovateľ odvolal. Odvolanie bolo uznesením najvyššieho súdu z 31. mája 2012 zamietnuté.

Proti uzneseniu najvyššieho súdu z 31. mája 2012 podal sťažovateľ dovolanie. Dovolanie bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 5/2013 z 30. mája 2013 (ďalej aj „zrušené uznesenie najvyššieho súdu“) odmietnuté, na čo podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 114/2015 z 2. júna 2015 vyslovil porušenie práv sťažovateľa, predmetné uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Následne po zohľadnení nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 114/2015 z 2. júna 2015 bolo uznesením najvyššieho súdu z 18. novembra 2015 dovolanie sťažovateľa opätovne odmietnuté.

Sťažovateľ koncipoval sťažnosť do troch častí.

V prvej časti napáda odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu z 18. novembra 2015, konkrétne časť, v ktorej najvyšší súd zdôvodňuje, prečo vec sťažovateľa prerokoval senát 1 TdoV v zmenenom zložení: „Pre úplnosť je potrebné poznamenať, že senát 1 TdoV už nemohol dovoliť prejednať a rozhodnúť v pôvodnom zložení, lebo medzičasom zamkla funkcia sudcu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] má s účinnosťou od 1. novembra 2014 výkon funkcie sudcu prerušený. S poukazom na vyššie uvedené fakty ako i právne závery vyslovené v náleze ústavného súdu riadiaci predseda senátu [REDAKOVANÉ], ktorý je v danej veci aj sudcom spravodajcom, opatrením nariadil termín verejného zasadnutia na 18. novembra 2015 a určil nové zloženie senátu tak, že okrem neho ako predsedu sú ďalšími členmi senátu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].“

Podľa vyjadrenia sťažovateľa „[s]kutočnosť, že [REDAKOVANÉ] bol označený ako riadiaci predseda senátu je zrejmá z č. 1. 2035, na ktorom sa nachádza spomínané opatrenie o nariadení termínu verejného zasadnutia a o určení zloženia senátu. Čo však nie je z obsahu súdneho spisu zrejmé, je to, prečo v niekoľkých úkonoch vo veci konal ako predseda senátu [REDAKOVANÉ], ktorý je v rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zapísaný pre senát 1 TdoV ako prvý predseda senátu v poradí. Na č. 1. 2032 (hneď za nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky) sa nachádza jeho pokyn zo dňa 21.07.2015, ktorým ukladá kancelárii, aby vyžiadala spisy zo Špecializovaného trestného súdu v Pezinku a zároveň ukladá elektronickej podateľni, aby vec zapísala do registra 1 TdoV. Následne tomuto pokynu elektronickej podateľňa vyhoveľa (č. 1. 2033). Na č. 1. 2044 sa nachádza žiadosť o zaslanie spisov na Špecializovaný trestný súd v Pezinku zo dňa 27.07.2015, vyhotovená v mene [REDAKOVANÉ] ako predsedu senátu. Prečo došlo k zmene predsedu senátu z [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] už nie je v súdnom spise zistiteľné. Rovnako je tomu tak aj vo vzťahu k určeniu sudcu spravodajcu.“

Sťažovateľ teda namieta, že z obsahu spisového materiálu ani z uznesenia najvyššieho súdu z 18. novembra 2015 nie je zrejmé, ako došlo v sťažovateľovej veci

k určení sudcu spravodajcu a prečo v dvoch úkonoch vo veci (vyžiadanie spisu od špecializovaného súdu a pokynu podateľni na zapísanie veci do príslušného registra) konal riadiaci predseda senátu 1 TdoV.

Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že *«[k]ed' vo veci konal pôvodný senát dovolacieho súdu (sp. zn.: 1TdoV 5/2013), predsedom senátu bol predseda senátu na zaradený v rozvrhu práce (2013) na prvom mieste. [REDAKOVANÉ] je zapísaný v senáte 1 TdoV v rozvrhu práce na rok 2015 až na treťom mieste. Jeho určenie za predsedu senátu, bez ďalšieho, pričom toto „ďalšie“ z obsahu súdneho spisu nevyplýva, odporuje rozvrhu práce a to jeho konkrétnemu výroku - „Ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, riadiacim predsedom senátu je predseda senátu uvedený v osobitnej časti rozvrhu práce na prvom mieste“ (čl. II. ods. 12). Uvedený záver vyplýva aj z textácie čl. V. ods. 1 rozvrhu práce („... ak došlo k vylúčeniu predsedu senátu z prejednávania a rozhodovania veci zastupuje ho ďalší predseda toho istého senátu v poradí uvedenom v osobitnej časti rozvrhu práce“). Pri absencii dôvodov vylúčenia nie je zřejmé, prečo boli prví dvaja predsedovia senátov „preskočení“.*».

Sťažovateľ uvedeným namieta, že určenie [REDAKOVANÉ] za predsedu dovolacieho senátu príslušného na opätovné rozhodnutie o dovolaní (uznesením najvyššieho súdu z 18. novembra 2015) bolo v rozpore s Rozvrhom práce Najvyššieho súdu na rok 2015 v znení príslušných opatrení (ďalej len „rozvrh práce“).

Napokon sťažovateľ poukázal aj na to, že *«[z]aradenie a členenie senátu 1 TdoV, tak ako je uvedené v rozvrhu práce dovolacieho sudu, v zásade umožňuje v mojej veci zostaviť celý päťčlenný senát zo sudcov zaradených na mieste č. 1 až č. 5 a to z toho dôvodu, že ani jeden z týchto sudcov nie je vylúčený pre dôvody v zmysle ustanovenia § 31 ods. 3, druhá veta Tr. por. (a pokiaľ mám vedomosť ani pre iné zákonné dôvody). V tomto prípade však bez akýchkoľvek dôvodov dostali „prednosť“ náhradní členovia senátu na mieste č. 6 a 7. Bez vysvetlenia ostáva absencia predsedu senátu z č. 1 (hoci vykonával, i keď len administratívne, ale predsa úkony smerujúce k príprave rozhodnutia) a stáleho člena senátu z č. 4.*

Spornou ostáva aj tá skutočnosť, či sa vôbec elektronická podateľňa mala riadiť pokynom predsedu senátu na č. I. 2032. Číselné označenie senátu nepredstavuje záruku dodržania základného práva na zákonného sudcu, resp. základného práva na nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom. Zárukou je jeho personálne obsadenie, čo potvrdzuje rozvrh práce dovolacieho súdu tým, že opätovný nápad do toho istého senátu sa neuskutoční, v prípade, ak do senátu nie je zaradená väčšina jeho naposledy vo veci rozhodujúcich členov (čl. II. ods. 4). Väčšina z piatich sudcov sú traja sudcovia. V mojom prípade takýto senát (s väčšinou naposledy rozhodujúcich členov) neexistuje. S ohľadom na uvedené som toho názoru, že vec sa mala prideliť náhodným výberom (dva senáty prichádzajúce do úvahy: 1 TdoV a 2 TdoV).».

Sťažovateľ uvedeným namieta nesprávnosť (resp. z rozhodnutia vyplývajúcu nepreskúmateľnosť) zloženia celého senátu dovolacieho súdu, ako aj pridelenie veci senátu 1 TdoV.

V druhej časti sťažnosti namieta, že svoje dovolanie oprel o dôvody ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa vyjadrenia sťažovateľa „[d]ôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por som venoval päť strán a dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. jednu stranu. Na posúdenie, či sú, resp. nie sú splnené dôvody dovolania, nestačí rámeč rozhodovania v zmysle ustanovenia § 382 Tr. por.“.

Sťažovateľ sa nestotožňuje s postupom dovolacieho súdu, pri ktorom «[o]d začiatku citovaného výroku sa teda dovolací súd vypořádava zo základnými procesnými otázkami dovolania v rámci ustanovenia § 382 Tr. por. Dôležitým medzníkom je však výrok odôvodnenia „Súčasne po preskúmaní ale zistil...“ Ustanovenie § 382 Tr. por. však neumožňuje kombináciu takéhoto zistenia so zvoleným postupom dovolacieho súdu. Ustanovenie § 382 Tr. por. umožňuje dovolaciemu súdu rozhodnúť o dovolaní na neverejnom zasadnutí, len ak zistí naplnenie niektorých dôvodov v zmysle § 382 písm. a) až f) Tr. por bez preskúmania veci. Ak dovolací súd sám konštatuje, že vec preskúmal (čomu zodpovedá aj odôvodnenie predmetného uznesenia), už o následných zisteniach nemôže

vyvodzovať závery a rozhodovať na neverejnom zasadnutí... Po takomto postupe, po preskúmaní musí dovolací súd rozhodovať na verejnom zasadnutí so zachovanými právami obvineného.».

Sťažovateľ v kontexte poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 336/2012 z 13. novembra 2014, ktorým druhý senát ústavného súdu vyslovil názor o nemožnosti stotožňovať dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku so zamietnutím dovolania podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

Sťažovateľ teda vidí porušenie označených práv v tom, že najvyšší súd nerozhodoval o dovolaní na verejnom zasadnutí napriek tomu, že z rozhodnutia najvyššieho súdu má podľa názoru sťažovateľa jasne vyplývať, že jeho vec meritórne preskúmal.

V tretej časti sťažnosti sťažovateľ namieta v súvislosti s odôvodneniami rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu jeho presvedčenie, že odsudzujúce prvostupňové rozhodnutie je v miere rozhodujúcej pre rozhodnutie založené na existencii viacerých dôkazov (na viacerých miestach sťažnosti označených ako „pomocné materiály k spisu“), ktoré v súhrne majú vytvárať istý paralelne vedený vyšetrovací spis, obsahujúci dôkazy svedčiace o sťažovateľovej nevine, ktorý nebol súdu obžalobou úmyselne predložený.

Podľa názoru sťažovateľa argumentácia v uznesení najvyššieho súdu z 18. novembra 2015, podľa ktorej nemožno len zo samotného faktu, že vyšetrovateľ do spisu nezaradil jednu listinu, vyvodzovať záver o tom, že existovali pomocné materiály (resp. akýsi paralelný vyšetrovací spis) obsahujúci dôkazy svedčiace v prospech obvineného, ktorý obžaloba úmyselne nepredložila (zatajila), je nepostačujúca. Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že uvedené už v priebehu konania bolo vytknuté prvostupňovému súdu v odvolacom konaní (odsudzujúci rozsudok bol v celom rozsahu zrušený a vrátený prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie veci).

Ďalej sťažovateľ predkladá ústavnému súdu svoju pôvodnú argumentáciu z priebehu konania, ktorá bola v uznesení najvyššieho súdu z 18. novembra 2015 vzatá do úvahy,

avšak bola vyhodnotená ako nespochybnujúca dôkazy o vine sťažovateľa, s čím sa sťažovateľ nestotožňuje.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné práva Doc. [REDAKOVANÉ] podľa článku 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základné práva podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 TdoV 8/2015 a jeho uznesením sp. zn.: 1 TdoV 8/2015 zo dňa 18.11.2015 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1 TdoV 8/2015 zo dňa 18.11.2015 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. ...

Základné práva Doc. [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základné práva podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.: 5 To 3/2012 a jeho uznesením sp. zn.: 5 To 3/2012 zo dňa 31.05.2012 porušené boli.

Základné práva Doc. [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základné práva podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn.: PK-2T/10/2009 a jeho rozsudkom sp. zn.: PK-2T/10/2009-1915 zo dňa 16.11.2011 porušené boli.“

Sťažovateľ zároveň žiada priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 4 000 € a trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

K namietanému prideleniu veci a nezákonnému zloženiu dovolacieho senátu 1TdoV (prvá časť sťažnosti)

Podľa čl. II ods. 4 rozvrhu práce veci, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu po tom, ako najvyšší súd už konal vo veci samej a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, sa po lustrácii pridelia senátu, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy...; ... ak do takého senátu nie je zaradená väčšina jeho naposledy vo veci rozhodujúcich členov, vec sa pridelí náhodným výberom podľa odseku 1...

Väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich členov z päťčlenného senátu (o zrušenom rozhodnutí najvyššieho súdu) sú traja. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] výkon funkcie sudcu zanikol alebo bol prerušený. Zo senátu rozhodujúceho vo veci naposledy zostali len dvaja sudcovia – [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Teda možno súhlasiť, že v súlade s rozvrhom práce sa napadnutá vec mohla prerozdeľovať náhodným výberom.

Rozvrh práce určuje pre rozhodnutie sťažovateľovej veci v osobitnej časti dva do úvahy pripadajúce senáty: 1 Tdov a 2 TdoV.

Samotnú náhodnosť výberu senátu nie je možné zdôvodňovať v zmysle racionality alebo logiky v rozhodnutí, tak ako to požaduje sťažovateľ – ide o náhodnosť. Rozvrhom práce je tento spôsob výberu z viacerých možností (senátov) aplikovaný do praxe prostredníctvom využívania technických a programových prostriedkov založených na takomto spôsobe výberu.

Podľa čl. II. ods. 1 rozvrhu práce sa veci určené podľa predmetu konania pridelujú jednotlivým senátom náhodným výberom pomocou technických a programových

prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania vecí.

Z obsahu sťažnosti ani príloh k nej však nič nenasvedčuje skutočnosti, že by sťažovateľova vec nebola pridelená senátu 1 TdoV náhodným výberom, práve naopak.

Podľa čl. II ods. 12 vecí, ktoré boli pridelené do senátu na vybavenie, prideliuje jednotlivým členom senátu riadiaci predseda senátu, pričom dbá na rovnomerné zaťaženie jednotlivých členov. Ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, riadiacim predsedom senátu je predseda senátu uvedený v osobitnej časti rozvrhu práce na prvom mieste.

Zloženie senátu 1TdoV bolo podľa rozvrhu práce: 1. [REDAKOVANÉ] (predseda senátu), 2. [REDAKOVANÉ] (predseda senátu), 3. [REDAKOVANÉ] (stály člen senátu/predseda senátu), 4. [REDAKOVANÉ] (stály člen senátu/predseda senátu), 5. [REDAKOVANÉ] (stály člen senátu/predseda senátu), 6. [REDAKOVANÉ] (náhradný člen senátu), 7. [REDAKOVANÉ] (náhradný člen senátu), 8. [REDAKOVANÉ] (náhradný člen senátu), 9. [REDAKOVANÉ] (náhradný člen/predseda senátu), 10. [REDAKOVANÉ] (náhradný člen/predseda senátu).

Riadiacim predsedom senátu 1 TdoV teda mohol byť v čase napadnutia veci [REDAKOVANÉ].

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľova vec mohla byť po náhodnom pridelení do senátu 1 TdoV pridelená riadiacim predsedom senátu sudcovi spravodajcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (s funkciou stály člen/predseda senátu) zohľadňujúc zásadu rovnomerného zaťažovania sudcov zapísaná do registra 1 TdoV a vo veci mohol byť vyžiadaný spisový materiál od prvostupňového súdu.

Z rozvrhu práce vyplýva, že každý predseda senátu má právo predsedieť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako sudcovi spravodajcovi (čl. II ods. 12).

Novozložený senát bol na rozhodnutie sťažovateľovej veci určený [REDAKČIA] ako predsedom senátu v zložení: predseda senátu [REDAKČIA] a sudcovia senátu [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA].

Z poznámok k osobitnej časti rozvrhu práce rozvrhu práce takisto vyplýva, že ak došlo k vylúčeniu predsedu senátu alebo člena senátu TdoV alebo ak je senát TdoV z rôznych dôvodov neúplný, doplnenie senátu vykoná riadiaci predseda senátu výberom spomedzi náhradných členov senátu podľa poradia, v akom sú v prehľade o zložení senátu uvedení (ide o [REDAKČIA] a [REDAKČIA] ako prvých dvoch náhradných členov senátu 1 TdoV podľa poradia), čo tiež nepodporuje sťažovateľovu argumentáciu v prospech vyslovenia porušenia označených základných práv.

Ústavný súd k uvedenému ešte dodáva, že päťčlenný senát na rozhodnutie sťažovateľovej veci bol určený výlučne zo stálych alebo náhradných členov senátu 1 TdoV, pričom prípadnú nejasnosť označenia [REDAKČIA] v uznesení najvyššieho súdu z 18. novembra 2015 za riadiaceho predsedu senátu 1 TdoV nepovažoval z ústavného hľadiska za významnú, pretože ide iba o technickú otázku organizácie vnútorného usporiadania zákonne určeného senátu na rozhodnutie veci.

Ústavný súd sa z týchto dôvodov nemohol stotožniť s námietkami sťažovateľa a musel konštatovať ich zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K procesnému odmietnutiu dovolania na neverejnom zasadnutí (druhá časť sťažnosti)

Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 18. novembra 2015 odmietol podané dovolanie podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, pretože z obsahu dovolania bolo zrejmé, že námietky sťažovateľa neboli spôsobilé obsahovo naplniť dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

K svojmu rozhodnutiu v napadnutom uznesení najvyšší súd uviedol, že „*obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného (alebo iného uplatniteľného) dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.*“.

V ďalšej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd podrobne rozvádza, z akých dôvodov považoval námietky sťažovateľa za stojace obsahovo mimo uplatnených dovolacích dôvodov.

Z odôvodnenia predmetného uznesenia preto podľa názoru ústavného súdu vyplývajú zákonné dôvody rozhodnutia a ústavný súd nevzhliada v takejto úvahe znaky svojvoľnosti ani zjavnej neodôvodnenosti, čo sťažovateľ napokon v sťažnosti ani netvrdí, práve naopak, má pocit, že v jeho veci došlo k meritórnemu prieskumu na neverejnom zasadnutí.

V samotnej námietke, že najvyšší súd sťažovateľovu vec preskúmal na neverejnom zasadnutí meritórne a po preskúmaní veci dospel k nesplneniu dôvodov dovolania, ústavný súd takisto nevzhliadol namietané porušenie označených práv, pretože podľa názoru ústavného súdu najvyšším súdom bolo sťažovateľovo podanie (dovolanie) preskúmané, pokiaľ ide o obsah uplatnených námietok, čo vyplýva aj z citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Podanie, samozrejme, musí byť preskúmané z hľadiska jeho obsahu (v prípade sťažovateľa z pohľadu prieskumu, či námietky v ňom uplatnené sú spôsobilé naplniť dôvody dovolania), pretože bez takého preskúmania obsahu podania by nebolo možné vyslovovať žiadne závery (ani o danosti dôvodov dovolania a „posunutí“ veci na verejné zasadnutie).

Sťažovateľ si však zjavne zamieňa prieskum obsahu podania (dovolania) najvyšším súdom s vecným prieskumom zákonnosti a odôvodnenosti výrokov dovolaním napadnutého

rozhodnutia podľa § 384 Trestného poriadku, ktorý po zistení danosti dôvodov dovolania realizuje súd na verejnom zasadnutí.

Dôvod, prečo najvyšší súd však nepristúpil aj k vecnému prieskumu dovolaním napadnutého rozhodnutia, je v predmetnom uznesení zjavne uvedený v jeho citovanej pasáži a je aj dostatočne racionálne odôvodnený – dôvody dovolania neboli dané. Ústavný súd sa preto nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že o jeho námietkach malo byť najvyšším súdom rozhodované na verejnom zasadnutí, a nález ústavného súdu IV. ÚS 336/2012 z 13. novembra 2014, ktorým druhý senát ústavného súdu vyslovil názor o nemožnosti stotožňovať dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku so zamietnutím dovolania podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, za irelevantný pre účely rozhodnutia o podanej sťažnosti.

Z uvedených dôvodov musel ústavný súd vysloviť zjavnú neopodstatnenosť aj tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanej existencii dôkazov svedčiacich o sťažovateľovej nevine a k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu 5 To 3/2012 z 31. mája 2012 (tretia časť sťažnosti)

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom

preskúvania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Po preskúmaní sťažnosti ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov všeobecných súdov. Ústavný súd nezistil, že by všeobecnými súdmi aplikovaný postup pri posúdení veci napriek tomu, že sa s ním sťažovateľ nestotožňuje mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutých rozhodnutí v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh zistil, že sťažovateľ v celom priebehu konania využíval možnosť procesnej obrany tvrdeniami o nedostatočných skutkových zisteniach, na čo poukazuje aj ďalším priebehom konania, keď napr. odsudzujúci prvostupňový rozsudok bol v celom rozsahu zrušený a vrátený prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie veci, pričom zakaždým bolo sťažovateľovi súdom vyššieho stupňa vysvetlené, že jeho argumentácia bola vzatá do úvahy pri rozhodovaní, avšak nebola vyhodnotená za natoľko významnú, aby bola spôsobilá spochybniť odsudzujúce rozhodnutie. Pokiaľ ide o povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie, tak ústavný súd konštatuje, že tejto povinnosti nezodpovedá povinnosť vysporiadať sa s každým argumentom strany a dať naň podrobnú a vyčerpávajúcu odpoveď.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti nedospel k názoru, že by napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému rozsudku špecializovaného súdu sp. zn. PK 2 T 10/2009 zo 16. novembra 2011

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Vzhľadom na princíp subsidiarity ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnutý rozsudok špecializovaného súdu sp. zn. PK 2 T 10/2009 zo 16. novembra 2011, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil a o ktorom rozhodol najvyšší súd ako súd odvolací napadnutým uznesením sp. zn. 5 To 3/2012 z 31. mája 2012. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nerozhodoval o trovách konania. Z toho istého dôvodu ústavný súd nerozhodoval ani o nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pretože ten je viazaný na vyhovenie sťažnosti (§ 56 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2016